

de foretages af offentlige myndigheder eller af private personer.

Apartheid.

Det er med dyb beklagelse, at generalsekretæren må konstatere, at FN's bestræbelser gennem 25 år på at ændre den sydafrikanske regerings apartheidpolitik har vist sig resultatløse, ligesom der ikke på indeværende tidspunkt kan forudses fremskridt på dette område. Det må tværtimod konstateres, at den sydafrikanske regering har gennemført yderligere foranstaltninger på raceadskillelsesområdet. Et beskedent lyspunkt i situationen er den nyligt vedtagne sikkerhedsrådsresolution vedrørende forbud mod salg af våben til Sydafrika, og det er generalsekretærens håb, at alle stater vil efterleve denne resolution, hvilket vil indebære en mindskelse af faren for en væbnet konflikt i det sydlige Afrika. Det må dog samtidig understreges, at den politik, som Sydafrikas regering fører, udelukker enhver mulighed for en fredelig udvikling henimod en styreform i overensstemmelse med de principper, som er nedlagt i FN-pagten og menneskerettighedsdeklarationen.

Den nuværende situation i Sydafrika må derfor anses for at udgøre en trussel mod den internationale fred og sikkerhed. Den sydafrikanske regering har ved at udstrække sin apartheidpolitik til Namibia og ved konstant at opmuntre andre mindretalsstyrer i området til at negligere FN's resolutioner klart vist, at den har til hensigt at udfordre FN's autoritet i området. Det er nu op til medlemslandene at vise politisk vilje til at gennemføre sådanne skridt, som kan føre til en ændring af den sydafrikanske regerings nuværende politik, før det viser sig at være for sent.

Afkolonisering.

I afkoloniseringsspørgsmålet er der i de forløbne år kun sket små fremskridt. Det betydeligste heriblandt er undertegnelsen af aftalen om Fiji's uafhængighed i oktober 1970. Der findes dog stadig 45 territorier med 28 mill. indbyggere, som lever under en eller anden form for kolonistyre. På denne baggrund foreslår generalsekretæren, at man foretager en nøje vurdering af, hvor

vidt de midler, organisationen hidtil har gjort brug af til gennemførelse af kolonideklarationen, kan anses for tilstrækkelige.

De alvorligste problemer indenfor afkoloniseringsområdet består i det sydlige Afrika. Udfordringen til FN's autoritet og prestige er særlig iøjnefaldende i Namibia, hvor Sydafrikas regering fortsat nægter at efterleve FN's resolutioner og at samarbejde med FN's råd for Namibia. Trods gentagne krav fra sikkerhedsrådet om øjeblikkelig tilbagevækning er de sydafrikanske myndigheder forblevet i området, hvortil den sydafrikanske regering endog har udstrakt sin apartheidpolitik. Sikkerhedsrådets beslutning om at reetablere ad hoc-underudvalget vedrørende Namibia og om at anmode Den internationale Domstol om en vejledende udtalelse hilses med glæde.

Situationen i Sydrhodesia er ligeledes alvorlig. Det ulovlige mindretalsstyre fortsætter med at udfordre såvel den administrerende magt som verdensopinionen og har øget denne udfordring ved at gennemføre lovgivningen om racediskrimination og ved at proklamere en såkaldt republik på basis af en ulovlig forfatning. Generalsekretæren konstaterer med meget dyb beklagelse, at økonomiske sanktioner ikke har ført til det illegale styres fald, og at Sydrhodesia fortsat har en betydelig udenrigshandel; således beløb værdien af Sydrhodesias eksport i 1969 sig til næsten 70 pct. af eksportværdien før indførelsen af sanktioner. Hovedansvaret herfor ligger hos regeringerne i Sydafrika og Portugal, som til trods for gentagne anmodninger fra sikkerhedsrådet fortsat opretholder forbindelser med det illegale styre, og som tillader brug af territorierne under deres kontrol til viderebefordring af Sydrhodesias eksportprodukter.

I det forløbne år har Portugals regering atter bekræftet sin hensigt om at opretholde herredømmet over territorierne i Afrika og har dermed forkastet de forslag om en fredelig overførelse af magten til territoriernes lokale befolkning, som er indeholdt i Lusaka-manifestet af 1969.

Generalsekretæren udtrykker håbet om, at alle medlemsstater vil forøge deres anstrengelser for at overbevise Portugals regering om klogskaben i at anerkende territoriernes befolknings ret til frihed og uafhængighed.